

Abbe låg hemma i sängen och läste en bok om religion, ögonlocken blev tyngre och tyngre och innan han visste ordet av sov han djupt. Han var på den stora gräsmattan i parken och fick plötsligt för sig att han skulle se om det gick att flyga, bredde ut armarna och började springa. Han lyfte! Högre och högre! Staden och landet låg under honom. Vilken känsla att flyga fram. Han ville vända för att dyka ner över sina vänner och visa dem hur han flög. Det kunde inte de andra. Men, nej, han var plötsligt inne i ett moln och allt var dimmigt. Det gick inte att se vad som var upp eller ner, fram eller tillbaka, det kändes som om han var stilla inne i dimman. Klart och tydligt hörde han rösten:

”Var inte rädd, jag vill bara förklara några saker för dig!”

Abbe kunde inte svara. Rösten fortsatte:

”Jag förstår att du undrar vem jag är!”

”Jag kan nästan gissa det! Du finns alltså verkligen!”

”Det stämmer! Jag finns!”

”Men vem är Du, jag kan inte se dig?”

”Du ser mig! Se dig omkring?”

”Finns Du här i dimman? En dimma kan väl inte prata?”

”Jag finns överallt!”

”Överallt? Överallt kan väl inte prata?”